

ע"פ 1596/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1596/15

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט א' שהם

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים, מיום 1.9.2014, ועל גזר דינו מיום
20.1.2015, שניתנו בתפ"ח 28933-11-13, על ידי
הרכב השופטים י' צבן-סג"נ; ר' כרמל; ו-ר' פרידמן-
פלדמן

תאריך הישיבה:

ל' בסיון התשע"ו (6.7.2016)

בשם המערער:

עו"ד מעיין חיימוביץ'

בשם המשיבה:

עו"ד תומר סגלוביץ'

בשם שירות המבחן למבוגרים:

הגב' ברכה וייס

החלטה

עמוד 1

השופט א' שהם:

1. ביום 1.9.2014, הורשע המערער, לאחר ניהול משפט הוכחות, בביצוע העבירות הבאות: אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); בשתי עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; ובמספר עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. דינו של המערער נגזר ביום 20.1.2015, והושתו עליו 6 שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 8.11.2013 ועד יום 15.6.2014; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור, בתוך 3 שנים ממועד שחרורו מהכלא, עבירה על הוראת סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין; כמו כן, חוייב המערער בתשלום פיצויים למתלוננת בסך 20,000 ₪.
3. המערער, אשר יוצג בערכאה קמא על ידי עוה"ד אריאל הרמן ואסתי פארי, החליף את ייצוגו, וערעורו על הכרעת הדין ולחילופין על חומרת העונש הוגש באמצעות באת כוחו דהיום, עו"ד מעיין חיימוביץ'.
4. בד בבד עם הגשת הודעת הערעור הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע העונש שהושת על המערער, ובצידה בקשה להגשת ראיות חדשות. הבקשה נדונה על ידי השופט ח' מלצר, אשר החליט, ביום 10.3.2014, לעכב את ביצוע עונש המאסר, בכדי "לאפשר [למערער] למצות בשלב זה את הליך הערעור, כשהוא איננו נתון במאסר".
- יצוין, כי בהחלטה נפרדת התקבלו על ידי השופט מלצר הראיות החדשות, אשר יפורטו להלן, וזאת בכפוף לאפשרות הנתונה לצדדים "לטעון ביחס לקבילות התרשומת הפנימית שערכה עוה"ד פארי [...] ובאשר להשלכות של כל הראיות הנוספות על הערעור".
5. טרם שיוצגו הראיות החדשות, מן הראוי להבהיר כי העדות המרכזית, אשר באה בפני בית משפט קמא, היא עדותה של המתלוננת א', אשר בינה לבין המערער התקיים קשר זוגי במשך כ-3 שנים, מאז שנת 2010 ועד לשנת 2013. בית משפט קמא החליט להעדיף את עדותה של המתלוננת, בכל הנוגע לקיום יחסי המין בכפייה, על פני גרסתו המכחישה של המערער. בהכרעת דינו, ציין בית משפט קמא, בין היתר, כי "המתלוננת הותירה רושם חיובי, ענתה בפשטות, באופן ישיר וענייני לשאלות, הסבירה שהיה לה קשה לחשוף מיד את הסיפור המיני".
6. מתן האמון במתלוננת ודחיית גרסתו של המערער, בצירוף ראיות תומכות נוספות, הביאו להרשעתו של המערער בעבירות שפורטו בפסקה 1 לעיל.
7. כאמור, הבקשה להגשת הראיות החדשות הוגשה על ידי באת כוחו הנוכחית של המערער, עו"ד מעיין חיימוביץ', ולטעמה יש בראיות אלה בכדי להביא לזיכויו של המערער מכל אשמה, ולמצער מעבירת האינוס.

ובמה דברים אמורים?

א. הראיה הראשונה מבחינה כרונולוגית היא רשימת מבקרים של המערער, אשר היה עצור אותה עת בימ"ר

מגן ניצן. מרשימה זו עולה, כי ביום 13.6.2014, היינו כ-3 חודשים לפני מתן הכרעת הדין בעניינו של המערער, ביקרה אותו המתלוננת, כשהיא מציגה עצמה כידידה. המערער סירב, לטענתו, לפגוש אותה. הביקור נעשה לאחר שהמתלוננת והמערער סיימו את מתן עדותם בבית המשפט.

ב. הראיה הנוספת היא תרשומת שערכה עו"ד פארי, מיום 21.7.2014, ובה נמסר כי המתלוננת התקשרה אליה ואמרה לה כי היא מבקשת לדבר איתה בנוגע לתיק. עו"ד פארי אמרה למתלוננת, בתגובה לפנייה זו, כי היא מייצגת את המערער ואסור לה לדבר איתה, וכי בכל נושא עליה לפנות לפרקליטות. בשלב זה, אמרה המתלוננת לעו"ד פארי כי היא פנתה אל התובעת בתיק וביקשה לבטל את התלונה, אך התובעת אמרה לה שלא ניתן לבטל את התלונה. עו"ד פארי דיווחה על דבר השיחה עם המתלוננת לעו"ד הרמן, ובעקבות דיווח זה "נולדה" הראיה השלישית.

ג. ביום 23.7.2014, שלח עו"ד הרמן הודעת דוא"ל אל התובעת, שבמסגרתה הוא פירט את תוכן השיחה בין המתלוננת לעו"ד פארי, והוסיף את הדברים כדלקמן: "שינוי לבבות זה של א' יכול להיות משמעותי בתיק, והייתי רוצה לשמוע ממך האם אמנם א' פנתה אלייך, ואם כן מה היה תוכן שיחתה איתך". בתשובה, כתבה התובעת את הדברים הבאים, שיובאו להלן כלשונם:

"היא פנתה אליי. ביקשה לבטל את התלונה, אף כי דבריה אמת, שכן 'אין טעם בכך'. אמרתי לה כי הדבר בלתי אפשרי, שאלתי אותה האם מישהו פנה אליה, והיא הכחישה. לא בטוחה שזה נכון, אבל כך מסרה. מבחינתי, התיק נמשך ואין כל שינוי לבבות, הייתי מציעה כי תשוחח עם מרשך ותזהיר אותו לבל ישוחח עימה, או יעביר לה מסרים, בכל דרך שהיא, גם לא באמצעות חבריו".

8. בדיון שהתקיים לפנינו טענה עו"ד חיימוביץ', כי אין מקום ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת בבית משפט קמא, כאשר המסקנה בדבר חוסר מהימנותה מתחזקת באמצעות הראיות החדשות שפורטו לעיל, דבר המחייב את קבלת הערעור וזיכויו של המערער. לחילופין, ביקשה עו"ד חיימוביץ' להחזיר את התיק אל בית משפט קמא כדי לשמוע את התייחסותה של המתלוננת לראיות הנ"ל.

ב"כ המשיבה, עו"ד תומר סגלוביץ', סבור כי הראיות החדשות אינן מעלות ואינן מורידות, ואין בהן כדי לכרסם במהימנותה של המתלוננת, ועל כן ביקש לדחות את הערעור. לשאלתנו בדבר התנהלותה של התובעת, בהקשר לשיחה עם המתלוננת, טען עו"ד סגלוביץ' תחילה, כי היה מקום להודיע לסנגור, ובהמשך הבהיר כי ההחלטה אם להביא את תוכן הדברים לידיעת הסנגור ולידיעת בית המשפט נתונה לשיקול דעתה, ולשיטתו היא נהגה כראוי במקרה דנן.

9. לאחר שבחנו את הראיות החדשות והאזנו בקשב רב לטיעוני הצדדים, הגענו למסקנה כי נכון יהיה, עם כל הקושי וההכבדה הכרוכים בדבר, להחזיר את התיק לבית משפט קמא על מנת לשמוע את עדותה של המתלוננת, בהקשר לראיות שפורטו לעיל.

נבהיר, כי לא הגענו להחלטה זו בלב קל, שכן החזרת המתלוננת אל דוכן העדים, על מנת להתייחס להתנהלותה לאחר מסירת עדותה בבית המשפט ולפני מתן הכרעת הדין, אינה דבר של מה בכך. עם זאת, הננו סבורים כי ראוי שבית משפט קמא ישמע את העדות, ולאחר זאת יחליט אם יש לכך השלכה כלשהי על הכרעת הדין בתיק זה.

אין צריך לומר, כי בית משפט קמא רשאי לשמוע עדויות נוספות, ככל שהדבר יראה לו לנכון, בנסיבות העניין.

10. לקראת סיום נבקש להעיר מספר הערות:

א. כמובן, אין חובה לעדכן את הסנגור או לדווח לבית המשפט על כל אמירה של עד תביעה לתובע, המייצג את המאשימה. ואולם, במקרה דנן היה מקום להודיע לסנגור על פנייתה של המתלוננת ואף לשאול לדעתו אם יש מקום למסור הודעה בנושא זה לבית המשפט.

ב. לא נעלמה מעינינו העובדה כי עו"ד הרמן, ב"כ המערער דאז, לא ביקש להחזיר את המתלוננת אל דוכן העדים, כשנודע לו על דבר השיחה שהתקיימה בינה לבין התובעת. עם זאת, ראוי לציין כי באותו שלב לא היה ידוע לסנגור על ביקורה של המתלוננת בבית המעצר בו שהה המערער, ולא נדע אם הסנגור היה נוהג אחרת, לו הובאה עובדה זו לידיעתו. הדברים מודגשים, מאחר שהתובעת בתגובתה הזהירה את המערער באמצעות סנגורו, שלא לשוחח עם המתלוננת, מבלי שידעה כי דווקא הוא סירב, לטענתו, לראות אותה כאשר הגיעה לבקרו בכלא.

ג. ולבסוף, נדגיש את המובן מאליו כי איננו מביעים כל עמדה לגבי משקלן של הראיות הנוספות, ועד כמה, אם בכלל, יש בהן כדי להביא לשינוי התוצאה שאליה הגיע בית משפט קמא.

11. נכיר תודה לבית משפט קמא אם יעשה מאמץ לשמוע את העדות בהקדם האפשרי, לנוכח הזמן שחלף מאז הסתיים הליך זה בבית המשפט המחוזי.

ההחלטה על שחרורו של המערער לחלופת מעצר תעמוד בעינה, בתנאים ובמגבלות שנקבעו בהחלטתו של השופט מלצר, מיום 10.3.2016.

ניתנה היום, ו' בתמוז התשע"ו (12.7.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט